
Kautz Szakkollégium –
a bátraknak és a boldogságtól ordítóknak...
2005–2013 az elmúlt, de mégis megmaradt nyolc év

BEVEZETÉS

Arra kaptam megtisztelő felkérést a Széchenyi István Egyetem Kautz Gyula Gazdaságtudományi Karától, hogy az 1997-ben Ferenczi Zoltán és néhány lelkes főiskolai hallgató által győri Széchenyi István Szakkollégiumként megalapított, majd később Kautz Gyula nevét felvevő Közgazdász Szakkollégiumról és annak mindennapjairól írjak egy visszaemlékezést. Ez egy megtisztelő ugyanakkor sok kihívást rejtő feladat – hiszen a szakmai életem első évtizedének mindennapjait meghatározó szervezetről longitudinális és holisztikus nézőpontból is írni, ilyen keretek között szinte lehetetlen (hiszen emlékeim szerint egy-egy szakkollégiumi évkönyv legalább 100 oldalas terjedelemben mutatta be mindennek egy szeletét), de egy óvatos, ugyanakkor kicsit kaotikus, egyben mégis kimért kísérletet teszek, azonban, ha hibázok kérem nézzék el nekem. Igyekszem ragaszkodni azokhoz az értékekhez és elvekhez, amelyeket az Országos Szakkollégiumi Mozgalom a Szakkollégiumi Chartában, valamint amit a Kautz Gyula Közgazdász Szakkollégium (a történeti hűség kedvéért Kautz Szakkoli) Szervezeti és Működési Szabályzata (a híres SzMSz) megfogalmaz.

1. A KEZDETEK, AHOGYAN ÉN LÁTTAM...

Bár nem voltam alapítója a Kautz Szakkolinak, mégis azt írhatom, hogy a Szakkoli(k) világa rögtön beszippantott. Középiskolásként már volt szerencsém több nemzetközi programban is részt venni, így az a világ, amit a szakkoli kínált a felvételi beszélgetésben 2005-ben, rögtön megfogott. Szakmai programok, kurzusok, előadások, konferenciák, TDK, esetversenyek, nemzetközi Erasmus intenzív programok – csupa olyan dolog, ami mind a mai napig része az életemnek. Ahogy a jelenlegi munkahelyemen (Budapesti Gazdasági Egyetem – Pénzügyi és Számviteli Kar) szoktam megfogalmazni a szakkollégistáknak (Lámfalussy Sándor Szakkollégium, ahol 2014–2023-ig voltam mentor oktató és szakmai vezető) én 2005 óta vagyok szakkolis és mindig is az maradok.

Még most is emlékszem azokra a szakkolis vezetőségi, felvételi kampány tervezésekre, ahol azon gondolkodtunk, hogy milyen módon tudjuk megnyerni a hallgatókat, milyen módon tudjuk elérni, hogy jelentkezzenek a Kautz Szakkoliba tagnak. A „felvételi eljárás” rémisztő képe sokakat távol tarthatott volna egy szakmai szervezettől, még akkor is, ha elsősorban a tagok öntevékenységre építő Diákszervezetként

határozza meg magát. Szerencsére a Kautz Gyula Közgazdász Szakkollégium programigazgatója akkoriban egy lelkes fiatal oktató, Farkas Péter, nevelőtanára pedig egy másik lelkes fiatal oktató Koppány Krisztián voltak, akik támogatták a szakkolistasok kreatív megközelítéseit a hallgatók megszólításának, elérésének tekintetében. Mi pedig próbáltunk kreatív dolgokat tervezni és megvalósítani, így újra értelmeztük a Coca-Cola „Kicsiknek és nagyoknak...” reklámfilmjét, de a MOL és az ÖMV reklámfilmjeit is szabadon újra gondoltuk. Így talán már érthető, hogy miért adtam e tanulmány címének, hogy „Kautz Szakkollégium a bátraknak...”. Természetesen a szakmai közeg mellett, a közösség is hatalmas vonzerőt jelentett a szakkoli munkájához történő kapcsolódás tekintetében, amiben azok a csoportos projektmunkák, amikben az elnök és a munkacsoportok vezetőinek kérésére és iránymutatása alapján nap mint nap tevékenyen részt vettünk, nagyon sokat hozzáadtak.

Ma már talán nehezen elképzelhető, de talán nem teljesen elképzelhetetlen módon a szakkoli minden előtt volt – így teremtvé teljes elkötelezettséget az Egyetem iránt is a hallgatókban – akik visszatérve a címhez, ha nem is ordítottak a boldogságtól, de mindenképpen boldogan voltak részei a közösségi eseményeknek legyen az egy Mikulás party vagy egy egy bográcsozás az udvaron.

2. MENNYIT ÉR AZ OPEV?

Mégis, ha ki kellene emelnem, hogy hallgatóként mi volt az az esemény, ami a szakkolistas és egyben a SZE-s identitásomat a leginkább formálta, akkor az egyértelműen az OPEV volt. Az Országos Pénzügyi Esettanulmányi Verseny szervezésébe először szervezőként kapcsolódtam be, később azonban két alkalommal is voltam hallgatói főszervezője a versenynek. Ami indulásakor még egy néhány egyetem részvételével megvalósuló kis hazai verseny volt, az 2008-ra és 2009-re egy 22 csapattal (4 fős csapatok) megvalósuló, határokon átvíelő verseny lett, amelyen az összes jelentős és nagymúltú, hazai és határon túli közgazdasági képzőhely képviseltette magát, és amelyen már akkor, a győztes csapatok között jóval több, mint 1 millió Ft értékű díjazást sikerült kiosztani. A verseny esettanulmányt adói között pedig olyan regionálisan és országosan is meghatározó nagyvállalatokat köszönthettünk, mint a Rába, az IBM, a MASPED és a Magyar Posta. A verseny jelentőségét mutatja, hogy 2023-ban már XXII. alkalommal rendezte meg a Kautz Szakkoli nagy sikerrel. A verseny később oktatóként is fontos volt számomra, a Kautz Szakkoli nevelőtanáraként és programigazgatójaként is többször közreműködtem az előkészítésben és szervezésben. Sőt, új munkahelyem Szakkollégiumának csapatát többször is kísértem a versenyre és büszke vagyok arra is, hogy a Lámfalussy Sándor Szakkollégium csapata, amelynek 9 évig lehettem szakmai vezetője több alkalommal ért el az OPEV-en dobogós helyezést, és egy alkalommal az első helyet is megszerezte.

Mégis az OPEV-hez kapcsolódó egyik fontos emlékem egy könyv. Ez a könyv a Samuelson-Nordhaus: Közgazdaságtan könyv. A könyvet 2008. február 10-én kaptam Rechnitzer János Professzor Úrtól, a Kautz Gyula Gazdaságtudományi Kar akkori dékánjától, amiért a VI. OPEV szervezésében hallgatóként közreműködtem. A könyv akkor is nagy hatással volt rám, de az aláírás, amit benne őrzök, örök emlék.

Az esettanulmányi versenyek világa pontosan olyan addikciót eredményezett, mint a szakkollégiumi tagság maga. 10 éve vagyok tárgyfelelőse a Budapesti Gazdasági Egyetem Pénzügyi és Számviteli Karán az Üzleti esettanulmányok tantárgynak és veszek részt esetversenyző csapatok felkészítésében hazai és nemzetközi esetversenyekre, talán írhatom, hogy nem teljesen eredménytelenül. Ez a fajta oktatási megközelítés nagyon fontos számomra, nemcsak ezen tantárgy keretében, hanem más általam oktatott tárgyakban, mint a Vállalati gazdaságtan, a Marketing vagy a Vállalkozástan. Sőt az egyik legfontosabb fejlesztési iránynak tekintem a jövőre vonatkozóan az online, komplex üzleti esetek megoldására használható platformok integrálását az oktatásba. Bár rendkívül hálás vagyok azoknak a kollégáimnak, akik tanácsaikkal és gondolataikkal inspirálnak ebben a törekvésben így Heidrich Balázsnak, Csillag Sárának, Czákó Erzsébetnek, Ilyés Csabának és Ábrahám Zsoltnak – de mégis ha ki kell emelnem, hogy mindez az elköteleződés miből fakad az esetversenyek, az eset alapú oktatás iránt, akkor ebben egyértelműen Solt Katalinnak, Farkas Péternek, Koppány Krisztiánnak, Szigeti Cecíliának, Kovács Norbertnek és az OPEV-nek van a legnagyobb szerepe.

Így meglehetősen pontatlanul, de gazdasági megközelítésben válaszolva a fejezet címében megfogalmazott kérdésre: nagyon sokat, de nagyon precízen és pontosan válaszolva ugyanerre a kérdésre emocionális megközelítésben, számomra felbecsülhetetlen az értéke.

3. NTP, TÁMOP ÉS KUTATÓ KURZUSOK HOGYAN LESZ UTÁNPÓTLÁS?

Egy Szakkollégium életében sok fontos igazodási pont lehet. Különböző irányok, fókuszpontok lehetnek fontosak egy szakmai diákszervezet életében. Ugyanakkor az biztos, hogy ezek közül a szakmai munka minősége az egyik legfontosabb.

A szakmai munka minősége természetesen a tagok és a vezetők elkötelezettségétől függ első sorban, de megkerülhetetlen az a tény is, hogy források hiányában, nehéz kimagasló eredményeket elérni. Szerencsére a Nemzeti Tehetség Program pályázatai, a TÁMOP pályázat és a Széchenyi István Egyetem olyan feltételeket teremtettek, amelyek rengeteg lehetőséget kínáltak a szervezet egészének és a tagoknak egyenként is.

Hallgatóként és később oktatóként is azt láttam, hogy a Kautz Szakkollégium tagjai képesek voltak olyan eredményeket elérni önállóan és a Kutató Kurzusok keretében is, amelynek eredménye lett több könyv, szakmai tanulmány és az intézményi TDK-n, valamint az OTDK-n is eredményesen szereplő dolgozat. Több olyan szakkollégiumi alumni tagot is ki lehet emelni, akik PhD fokozatot szereztek és így a Széchenyi István Egyetem, valamint a hazai és a nemzetközi felsőoktatás is olyan utánpótlással gazdagodott, amely kimagasló értéket jelent. A Kautz Szakkollégium olyan közösség, amely képes volt és képes most is maradandó értéket teremteni – büszke vagyok arra, hogy alumni tagja lehetek ennek a közösségnek.

4. ÖSSZEGZÉS HELYETT

„Aki hallgat azt elfelejtik;

Aki nem foglal állást, azt szaván fogják;

Aki nem halad tovább, az hátrál;

Aki megáll, azt felülműlják, megelőzik, eltapossák;

Aki megszűnik gyarapodni, az máris hanyatlik;

Aki leáll, az lemarad;

A változatlan állapot a vég kezdete...” (Henri-Frederic Aniel) – én többek között ezt tanultam a Kautz Szakkollégiumban.